

Büyük Sürgünü ve Kırım'ın Yiğit Balaları'nı Hatırlarken...

Category: Kitapcy,Taryhy makalalar

написано kitapcy | 23 января, 2025

Büyük Sürgünü ve Kırım'ın Yiğit Balaları'nı Hatırlarken... BÜYÜK
SÜRGÜN'Ü VE 'KIRIM'IN YİĞİT BALALARI'NI HATIRLARKEN...

18 Mayıs 1944 Sürgünü Şehidlerine ve Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu'na...

Önceki yazımda Güney Türkistan Türklüğü'nün yiğid evladı Ergeş Uçkun hakkında Arslan Küçükyıldız'ın hazırladığı Çapandaz kitabı üzerine sohbet ederken son asrın Türk kahramanları arasında yerini almış olan Ebulfeyz Elçibey, Azad Bek Kerimî gibi fani âlemden göç etmiş, Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu gibi yaşayan insanlarımızın sağlam birer biyografisinin yazılmasının gerekliliğinden söz etmiştim. [1]

Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu'ndan söz edip de Kırım Türklerinden; Kırım Türklerinden söz edip de 18 Mayıs 1944 kanlı kıyımından, Kırım'dan zorla sürgün edilen yüzbinlerce soydaşımızdan söz etmemek mümkün değildir.

Bu yazımda, 18 Mayıs 2012 günü 68. yıldönümü yaşanacak olan Kırım Türklerinin atayurtlarından sürülmesi zorbalığını okurlarıma hatırlatmak istiyorum.

■ 18 Mayıs 1944 Günü Kırım'da Ne Olmuştu?

18 Mayıs 1944 Kırım Türk-Tatarları'nın binlerce yıllık atayurtlarından henüz şafak sökerken toptan sürgün edildikleri gündür. Bu zulüm günü, 2 Kasım 1943 gecesini bütün Karaçay Türkleri'nin anavatanlarından sürgün edilmeleri ile başlayan bir sürecin, bir insanlıkdışı zulmün son halkalarından birisiydi.

2. Dünya Savaşı'nda zaferin Ruslar ve müttefikleri lehine

gerçekleşeceği anlaşılnca tarihteki en kanlı diktatörlerden Joseph Stalin, öteden beri “güvenilmez” olarak kabul ettiği Türk halkları Kırım ve Kafkasya’dan sürmek ve böylece Kırım-Kafkasya-Türkiye arasında oluşabilecek “en hayâlî” yakınlıkları ebediyen ortadan kaldırmak için aradığı fırsatın eline geçtiğini düşündü. Henüz savaş sonuçlanmadan “düşmanla işbirliği yapmak” gibi ağır bir suçlama ile 2 Kasım 1943 gecesi bütün Karaçay Türkleri’nin anavatanlarından sürgün edilmeleri ile zalimâne bir süreci başlattı.

Sırasıyla Kafkasya’daki Karaçaylılar, Çeçenler, İnguşlar, Malkarlılar, Kalmuklar, Kırım Tatarları ve Ahıska Türkleri sadece ve sadece stratejik hesaplarla bütünüyle öz topraklarından koparılıp tarihin kaydettiği en büyük insanlık suçlarından birisi işlenerek Sovyetler Birliği’nin binlerce kilometre ötelerine sürgün edildiler. Hepsi birbirine benzer acılı sahnelerle sadece birkaç saat içinde hazırlanması istenen mazlum insanlar, toplama merkezlerinde bindirildikleri hayvan katarlarına tıka-basa doldurularak günlerce sürecekle ve yüzbinlerce soydaşımızın ölümü ile sonuçlanacak neredede biteceği bilinmeyen talihsiz bir yolculuğa çıkarıldılar. Soydaşlarımızın toplama merkezlerine götürüldüğü kamyonların, SSCB’ye ABD yardımı olarak verilen GMC ve Studebaker markalı araçlar olması ilginç bir ayrıntıdır.

Sovyet Rus Çarı Stalin, Ermeni yardakçısı Mikoyan ve Molotov’un kanlı ellerinin hazırladığı bir karar ile 2 Kasım 1943’te Karaçay Türkleri, 23 Şubat 1944’te Çeçenler ve İnguşlar, 8 Mart 1944’te Malkar Türkleri, 30 Mart 1944’te Kalmuklar Kafkasya’dan sürgün edildiler. 18 Mart 1944’te de Kırım Türk-Tatarları atayurtlarından çıkarıldılar. 2. Dünya Savaşı cepheleriyle uzaktan bile olsa hiçbir ilişkisi bulunmayan Ahıska Türkleri’nin de 15 Kasım 1944’de sürgün edilmeleri ile bu kanlı operasyon tamamlandı.

Yıllar sonra açılan Sovyet arşivlerinden elde edilebilen kısıtlı bilgilere göre 18 Mayıs 1944 günü şafakla başlatılan Kırım Türk-Tatarları’nın “Vatan-Kırım’dan sürgünü, 11-21 gün süren meşakkatli ve sefil bir yolculuktan sonra 29 Mayıs-8 Haziran 1944 tarihleri arasında bugün Özbekistan olarak

bölünmüş olan Türkistan topraklarında son bulmuştu. Buna kıyasla Türkistan'ın uzak Kazak ve Kırgız bozkırlarına ve Sibiryaya içlerine sürülen Kırım Türk-Tatarları ve Kafkasyalı kardeşlerimizin yaklaşık bir ay süren bir tren yolculuğundan sonra sürgün yerlerine ulaşabildiklerini tahmin edebiliyoruz. Sürgün esnasında henüz 2. Dünya Savaşı sona ermediği için, eli silah tutabilecek durumda olan erkek nüfus, yurtlarından uzakta, cephede bulunuyorlardı. Bu sebeple sürgün sırasında anavatanlarından çıkarılan kardeşlerimizin büyük kısmını bebekler, çocuklar, kadınlar ve askere alınamayacak kadar yaşlı olan ihtiyarlar ile sakat veya hasta erkekler oluşturuyordu. Sürgün edilen kardeşlerimizin yaşları hususunda da yine Kırım Türk-Tatarları örneğinden yola çıkarak bilgi sahibi olabiliyoruz. Kırım'dan sürülen kardeşlerimizin % 41,7 sini bebek ve çocuklar, % 39,1'ini kadınlar % 5,6'sını ihtiyarlar ve büyük bir kısmı hasta ve sakat olmak üzere ancak % 13,6'sını ise erkekler teşkil ediyordu. Son yıllarda ulaşılabilen Sovyet arşiv belgelerinde sürgüne tabi tutulan 2.092.527 soydaşımızdan 755.278'inin 16 yaş altında olduğunun kaydedildiği görülmektedir. Atayurtlarından sürülen korumasız ve masum insanlarımızın bu nüfus yapısı iddia edilen "düşmanla işbirliği" suçlamasının ne kadar göstermelik olduğunu da gözler önüne sermektedir. (Belge için bkz: FOTOGALERİ)

1943-1944 Soykırımı esnasındaki acımasız yolculukta her türlü medeni imkândan mahrum iptidai sürgün kamplarında yüzbinlerce kardeşimizin hayatını kaybettiği bilinmektedir. Sürgün edilen soydaşlarımızın kesin sayısı bilinmediği -ve hatta sürgün vahşeti dünya kamuoyundan yıllarca gizlendiği- için Sürgün Katliamı'nda katledilen kardeşlerimizin kesin sayısı hakkında hiçbir rakam söylenemiyordu. Ancak yine Kırım Türk-Tatarları'nın belirlemesine göre sürgün yolculuğuna çıkarılan mazlum Kırım Türk-Tatarları'ndan % 46,3'ü sürgün yolculuğu sırasında ve kamplarda hayatını kaybetmişti; buna kıyasla elimize 1939 sayımlarına göre nüfusları mevcut olan kardeşlerimizden yaklaşık % 40 kadarının vahşi 1943-1944 Sürgünü sebebiyle hayatını kaybettiklerini tahmin ediyorduk. Bu tahminimize göre sürgüne maruz bırakılan 2 milyon

kardeşimizden en az altıyüz bininin hayatını kaybetmesi ve adeta topyekun katledilmesi sözkonusudur. [2]

■ Kırım'dan Sürgün ve "Cemiloğlu'nun Çileli Yılları

13 Kasım 1943 tarihinde Kırım'da doğan Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu Kırım'dan sürgün edildiklerinde henüz yaşını doldurmamış bir bebektir. Sürgüne gönderilen ailesi Özbekistan'ın Andican kentindeki bir köyde ikamete tabi tutulmuştu. 1955 yılında bu köyden göç ederek Taşkent yakınlarındaki Çırçık kasabasına taşındılar. 1956'da ortaöğrenimini Rus dilinde tamamladı ve Taşkent Üniversitesi Arap Dili ve Edebiyatı Fakültesi'ne girmek istediğinde, o bölüme Sovyetlere sadık olmayan milletin mensuplarının ve tabii ki, Kırım Tatarları'nın alınmadığını öğrendi. Mecburen bir fabrikada çalışmaya başladı ve 1961 yılında genç Türk-Tatar arkadaşları ile, Taşkent'te "Kırım Tatar Gençleri Milli Teşkilatı" adlı bir siyasi teşkilat kurdular. Arkalarına düşen KGB birkaç hafta sonra bu teşkilatın önderini tutuklarken Kırımoğlu'nun devletteki işine son verildi. 1962 yılında kaydolduğu Taşkent Sulama ve Ziraat Mekanizasyon Enstitüsü'nden de üç yıl sonra yine KGB raporu ile ihraç edildi.

KGB raporunda kendisine yönlendirilen suçlamalar Milliyetçilik, Komünist Parti'ye karşıtlık, Sovyet Hükûmeti'nin milli siyasetini tenkit etmek, Taşkent Sulama ve Ziraat Mekanizasyon Enstitüsü öğrencileri arasında "12.-18. Yüzyıllarda Kırım'da Türk Medeniyeti" adlı makalesini dağıtmak olarak sıralanmıştı. Enstitüden kovulurken Sovyet ordusunda askerliğe alınmak istediğinde, vatandaşlık hakkına sahip olamadığı bir devletin ordusunda görev almayı reddetti ve bu nedenle 12 Mayıs 1962 tarihinde ilk kez, birbuçuk yıl kalacağı hapisane ile tanıştı. İkinci mahkûmiyeti, 1969 yılında Kırım Tatarları'nın durumu ve millî hakları hususunda mektuplar ve makaleler yazarak Sovyetler'in milli siyasetlerini eleştirmek, Sovyet ordusunun 1968 yılında Çekoslovakya'yı işgalini protesto etmek gibi bahanelere dayandırılmıştı. Moskova'dan

Taşkent'e getirerek aynı davada yargılanan Ukraynalı general Petro Grigorenko (1907-1987), Kırım Türklerine yardım ettiği gerekçesiyle beş yıldan fazla bir süreyi tımarhanede geçirmek zorunda bırakılırken Kırımöğlu, çalışma kampında 3 yıl süre ile zorunlu çalışma cezasına çarptırıldı.

Mustafa Abdulcemil Kırımöğlu'nun kendi anlatımına göre 1974 yılında üçüncü kez tutuklanıp Sibirya'daki bir çalışma kampında bir yıllık mahkûmiyetini çekmeğe yollandı. Tahliyesine üç gün kala kamptaki mahpuslar arasında Sovyetlere karşı propaganda yaptığı, kamptan yazdığı mektuplarla Sovyetlerin siyasetini kötülediği iddiası ile yeni bir dava açılarak mahkûmiyet süresi uzatıldı. Bu haksız mahkûmiyeti protesto etmek için 303 gün sürecek bir açlık grevine başladı. Yaklaşık 10 ay süren açlık grevi zamanında, 1975 yılında Nobel Barış Ödülü'nü kazanan nükleer fizikçi Andrei Sakharov (1921-1989), Kızılordu generali Petro Grigorenko ve diğer bazı insan hakları savunucusu kişiler, serbest bırakılmasını talep ederek Birleşmiş Milletler'e başvurarak ve dünya kamuoyuna duyurular yaparak isminin ve Kırım Türkleri'nin dramını dünya kamuoyuna mal ettiler. Ancak bundan sonradır ki, Türkiye'de de Cemiloğlu'nu kurtarmak için ülkücü gençlik yürüyüşler yaptı, yayınlar ve basın toplantıları ile Türkiye'deki Kırım Türkleri'nin de katkısı ile ülke kamuoyu "Mustafa Cemiloğlu" ismini öğrendi.

Soğuk savaş yıllarının bir kavramı olan Demirperde ötesindeki Türklerden hemen hiçbir sağlıklı haberin alınamadığı dönemde Samizdat olarak bilinen yeraltı haber kaynaklarından Türkiye'ye ulaşabilen bir haber ülke gündemini ve özellikle Türk milliyetçilerinin gönülllerini dalgalandırmıştı: 1944 yılındaki Kırım sürgününü protesto eden Mustafa Cemiloğlu isimli bir genç bulunduğu hapishanede açlık grevine başlamıştı. Kısa süre sonra bu haber "Mustafa Cemiloğlu hapishanede şehid oldu"ya dönüştü; 5 Şubat 1976 tarihinde TRT'nin yayınladığı "Açlık grevi yapan Kırım Türk'ü Mustafa Cemiloğlu öldü" haberi protestoları zirveye taşıdı. Bu haber öylesine etkili olmuştu ki, yurdun birçok köşesinde Cemiloğlu için yürüyüşler yapıldı; mevlidler okundu. Kısa süre sonra

anlaşıldı ki, “Mustafa Cemiloğlu” diye “yiğit bir Kırım Tatarı kahraman” vardı; hapishanelere de atılmıştı ama ölmemişti.[3] Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu, bu şekilde ömrünün en verimli çağlarının 15 yılını hapishanelerde, Sibiryâ’nın zorunlu çalışma kamplarında ve Yakutistan’da sürgün ile geçirmek zorunda kaldı.

Daha sonraki yıllarda, Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu, ülkemize geldiğinde, son çağın en önemli simalarından bu Türk-Tatar kahramanının ufacık-tefecik bir insan olduğunu görünce, karşılarında “efsanevî bir Yamtar” göreceklerini hayâl eden ve tabiî olarak hayâl kırıklığına uğrayan bazı ülküdaşlarımı uyarmıştım: “Siz o ufak-tefek bedene bakmayın; o ufak bedendeki koskocaman yüreği görün!...”

■ Son Çeyrek Yüzyılın Durum Raporu: 1987-2012

1987 Mayıs ayında Özbekistan’da Kırım Tatar Milli Hareketi inisiyatif gruplarının birleşik toplantısında Kırım Tatar Milli Hareketi Teşkilatı kurularak tüzük ve programı kabul edildi ve teşkilat başkanlığına Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu seçildi. 1991 Haziranı’nda Kırım’ın Akmesçit (Sovyet döneminde Simferopol adı verilmiştir) şehrinde 1917 senesinde Kırım’da toplanan ‘ilk millî kurultay’dan sonraki ikinci Kırım Tatar Milli Kurultayı yapıldı ve 33 kişiden oluşan Kırım Türk-Tatar Milli Meclisi seçildi ve meclis başkanlığına Kırımoğlu getirildi.

Kırım Türk-Tatar Milli Meclisi Başkanı olarak uluslararası bir saygınlığa kavuşan Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu, başta Türkiye olmak üzere dünya ülkelerinde, 7 Şubat 1992 günü “tanışmak mutluluğuna eriştiği” Alparslan Türkeş başta olmak üzere birçok önemli isim ile resmî temaslarda bulundu.[3] Son olarak geçtiğimiz günlerde yapılan Türk Ocakları Genel Kurulu tarafından Kırım Tatar Milli Meclisi Başkanı Mustafa Abdülcemil Kırımoğlu’na, ‘Galip Erdem Şeref Armağanı’ verildiği açıklandı.

Gorbaçev’in “Açıklık” (=glasnost) ve “Yeniden Yapılanma (=perestroika) politikaları ile yeniden yapılanan Sovyetler

Birliği'nin kısmen yumuşayan politikasından yararlanan öncü Türk-Tatarları ile birlikte atayurduna dönen Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu, bu zorlu süreçte, Vatan-Kırım'ın, 1991 sonrasında bağımsız bir ülke olarak ortaya çıkan 'Ukrayna'nın bir parçası'na dönüştürüldüğüne tanık oldu. Bugün için Kırım'a dönebilen birkaç yüzbin kişilik Türk-Tatar topluluğu, Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu'nun önderliğinde öz yurtlarında etnik bir "azınlık grubu" olarak demokratik haklarını kullanmağa çalışıyorlar. Hâlâ atayurtlarında yeniden kök salabilmek için cansiperâne bir gayret ile uğraşıyorlar.

■ Sürgünün Görgü Tanıklarından Halimat Bayramuk'un "2 Kasım 1943" Romanı

Kafkasya ve Kırım'ın Türk kökenli halklarını yok etmeğe yönelik Stalinist kampanya ne zaman aklıma gelse, ne zaman bu konuda konuşulsa Karaçay Türkleri'nden bir çocuk olarak sürgüne maruz kalan Halimat Bayramuk'un yazdığı ve Yılmaz Nevruz tarafından Türkiye Türkçesine başarı ile "2 Kasım 1943" romanını hatırlarım.[4]

Sürgünü nefsinde bütün acımasızlığı ile yaşamış olan naif bir yüreğin, Halimat Bayramuk'un yazdığı satırlar beni o kadar etkiledi ki, Kazakistan'ın uçsuz bucaksız bozkırlarındaki, damları çinko kaplı köyleri gördüğümde, her bir köye 3-5 hane olarak serpiştirilen soydaşlarım gözümün önünde canlandı. Kazakistan'da görev yaptığım sürede mütevazı evlerinde konuk olduğum, hâlâ sürgünden dönememiş gözleri yaşlı, ağzı dualı Ahıska Türkleri'nden aksakalları dinlerken çoğu zaman ben de gözyaşlarımı tutamadım. [5]

Yahudi soykırımını anlatan, döne döne anlatan onlarca filmi seyrederken, katı bir yumru gelir, boğazıma takılır: "Neden benim soydaşlarımın öyküsünü filme çeken bir sinemamız yok?" diye... Hattâ, "neden ülkemiz insanların büyük bir çoğunluğu soydaşlarının yaşadığı katliamlardan bu kadar habersizdir?" diye...

18 Mayıs 1944 sürgününü yaşayan ve bugünlerde 70 yaş üzerinde olan hayatta kalan mazlumlardan kaç tanesi bir daha

atayurtlarına dönebildiler? Kaç tanesi anaocağından uzaklarda can verdi? Kaç tanesi nerelerde toprağa verildi? Hesabını bilen yok!.. Hesabını bilen yoksa, hesabını soran da olmayacak demektir!..

1943-1944 sürgünlerinin mazlumu bütün soydaşlarımızı rahmetle anarken, 20 yılı aşkın süredir devam eden bir mücadele ile Vatan-Kırım'da tutunmağa çalışan 69 yaşındaki çilekeş Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu'na ile yoldaşlarına yâr ve yardımcı olmasını Allah-u Zülcelâl'den niyâz ederim.

Dr. Hayati BİCE.

İletişim: <http://www.hayatibice.net>

Kaynak: [Haberiniz.com.tr](http://www.haberiniz.com.tr)

Hayati Bice, 'Turan Şairi' Ergeş Uçkun ve 'Çapandaz', 12.5.2012.

http://www.haberiniz.com.tr/yazilar/koseyazisi54045-Turan_Sairi_Erges_Uckun_ve_Capandaz.html

Bu konuda yazdığım ve Yeni Düşünce'de yayınlanan "Kırım / Lionnes – Cemiloğlu / Hilton -Aykırılıklara Dair-" başlıklı yazım ve Kafkasya/Kırım sürgünlerine ilişkin arşiv bilgilerini yansıtan diğer yazılarım için bkz. Hayati Bice, Türk Yurtları Üzerine Notlar, Bilgeoğuz Yay., İstanbul-2010.

<http://www.kitapyurdu.com/kitap/default.asp?id=468414>

0 günlerde Türkiye kamuoyundaki Cemiloğlu'nun durumu hakkındaki bilgi kirliliğini Milliyet gazetesinin 15 Şubat 1976 tarihli şu haberinden izlemek mümkündür: Ünlü Sovyet Matematikçisi Pliyuşç'un demeci:"Bütün Müslümanlar Mustafa Cemiloğlu'nu Savunmalı", Paris, Mişel Perlman bildiriyor:

ÜNLÜ Rus matematikçisi Leonit Pliyuşç, Kırım Türklerinin Lideri Mustafa Cemiloğlu ölmeden iki gün önce Milliyet'e verdiği demeçte, "Bütün Müslümanların, Cemiloğlu'nun savunmasını üzerlerine almalarını" istemiştir.

Ukraynalı ünlü matematikçi, Sovyetler Birliği'nin Dniepropetrovsk kentindeki psikiatri hastahanesinde siyasal görüşleri yüzünden üç yıl tutulduktan sonra, Batılı aydınların

çeşitli girişimleri sonunda bir süre önce Paris'e göç edebilmişti.

Pliyuşç, geçenlerde kendisiyle birlikte hastahannede yatan siyasi kişilerin durumlarını dünya kamuoyuna açıklamak amacıyla bir süre önce, Paris'te bir basın toplantısı düzenlemişti.

Ünlü matematikçi, bunun dışında görüştüğü üç gazeteciden biri olan bana, "Mustafa Cemiloğlu ile Moskova'da iki kere konuşmuştum" demiştir. Sovyet matematikçisi, hastahannede tutuklu bulunduğu sıralarda, Fransız Komünist Partisi'ne de bir mektupla başvurarak Mustafa Cemiloğlu'nun lehinde girişimlerde bulunmasını rica etmiştir. Ancak, Fransız Komünist Partisi böyle bir mektubun partiye ulaşmadığını açıklamıştır.

Pliyuşç, Cemiloğlu'nun ölmesinden iki gün önce verdiği demeçte "Mustafa Cemiloğlu, sekiz aydır açlık grevi yapıyor. Sibirya'da Omsk Hapishanesi'nde hücrede yatıyor. Belki şu anda ölmüş veya ölmek üzeredir" demiş ve bütün Müslümanları Cemiloğlu'nu kurtarmaya çağırmıştır.

■ MUSTAFA CEMİLOĞLU'NUN ÖYKÜSÜ

32 yaşında, Omsk Hapishanesi'nde sekiz ay süren açlık greviden sonra ölen Mustafa Cemiloğlu Paris'e gelen haberlere göre, ölmeden önce 35 kiloya düşmüştü. Cemiloğlu, 1944 yılından beri Özbekistan'a sürülen Kırımli Türklerin vatanlarına dönebilmeleri için mücadele vermiş ve son on yılda beş defa açlık grevi yapmıştır.

Eski Sovyet generallerinden Piotr Grigorenko, Kırımli Türklerin yanında yer alınca, tutuklanıp psikiatri hastahanesine kapatılmıştır. Bunun üzerine Cemiloğlu ve ünlü matematikçi Pliyuşç, Sovyet generalinin hastahaneye kapatılmasını protesto eden bildiriye imzalamışlardır. Mustafa Cemiloğlu 1970 yılında, "Sovyet aleyhtarı faaliyet" nedeniyle üç yıl hapse mahkûm edilmiş ve çalışma kampına gönderilmiştir. Mustafa Cemiloğlu daha sonra askere gitmeyi reddettiği iddiasıyla bir yıl daha hüküm giymiştir. 1976

Kasımında Mustafa Cemiloğlu'nun annesi, "Dünya uluslarından oğlunu kurtarmalarını" istemiştir. Mustafa Cemiloğlu için ünlü Sovyet bilgini Sakharov ve General Grigorenko, iki kez girişimde bulunmuşlardır. Cemiloğlu'nun annesi, babası ve altı kardeşi geçtiğimiz aralık başında dünya komünist partilerine, Kızılhaç'a ve uluslararası af örgütüne başvurmuşlardır.

Sovyet aleyhtarı faaliyette bulunduğu iddiasıyla tutuklu bulunan Cemiloğlu geçen haziran ayında cezasını bitirip serbest bırakılması gerekirken özgürlüğüne kavuşamamıştır. Bunun üzerine Sibiry'a'daki Omsk Hapishanesi'nde açlık grevine başlayan Mustafa Cemiloğlu tek başına bir hücreye kapatılmıştır. Cemiloğlu hücreden dünyaya ulaştırabildiği son mesajında, iftiraya uğramamak için tek başına hücreye kapatılmasını, kendisinin açlık grevi yaparak gerçekleştirdiğini bildirmiştir.

■ KIRIM TÜRKLERİNİN DURUMU

İkinci Dünya Savaşı sırasında. Almanlarla işbirliği yaptıkları gerekçesiyle Stalin tarafından Kırım'dan Özbekistan'a sürülen 100 bin kadar Kırım Türkü, 1967'deki bir kararname ile eski haklarına tekrar kavuşmuş, fakat yurtlarına dönmelerine müsaade edilmemiştir.

Geçen nisan ayında 514 kişi, Sovyet Komünist Partisi Genel Sekreteri Brejnev'e başvurarak, Kırım Türklerinin yurtlarına dönmesini istemiştir Bu başvuruda, yurtlarına dönmek isteyenlere karşı baskı yapıldığı ve Kırım Türklerine iş vermenin yasaklandığı ileri sürülmüştür.

[4] Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu, Alparslan Türkeş'in ebedî âleme intikalinden sonra yayınladığı ve en samimi duygularını yansıtan mesajında şunları kaydetmişti: *"Alparslan Türkeş bütün Türk Dünyası gibi Kırım Tatar Türkleri için de unutulmaz bir şahsiyet olarak Hakk'ın rahmetine kavuştu. Hep söylediğim gibi, Sovyetler Birliği devrinde, demir perde altında, hür dünyadan sınırlı malumat alırken, Sovyet basınında kim karalanırsa bizler bilirdik ki onlar iyi insanlar ve iyi işler yapıyorlar. Alparslan Türkeş ve O'nun Bozkurtlarından da*

Sovyet basınında hep kötü bahsedilir ve karalanırdı. Biz de bilirdik ki, Ülkücüler bizim taraftan insanlardı ve taa o yıllardan sempatiimizi ve saygımızı kazanmışlardı. Demirperde aralanıp, hür dünyadan ve Türkiye’den daha fazla malumat almaya başlayınca anladık ki yanılmamışız. 1975-1976 yıllarında benim için ve halkımız için Türk kamuoyunu ayağa kaldıran bu vatansever insan ve O’nun ülkücüleri hayatımı kurtarmış. Bu âlicenap insan ve O’nun ülküdaşları, bizimle beraber ağlamışlar, bizimle acılarımızı paylaşmışlar, bizler için dualar etmişler. Kırım Tatar Türkleri merhum Alparslan Türkeş’e ve ülkücülere müteşekkirdir. Gıyaben seneler önce tanıdığım ve sonra, Türkiye’ye birinci kere ettiğim ziyaret günlerinde, 1992, 7 Şubat’ta tanışmak mutluluğuna eriştiğim merhum Alparslan Türkeş’e yüce Allah’tan rahmet diliyorum. 1997, 4 Nisan saat 22.45’te Türk Dünyası en büyük evlatlarından birisini kaybetti. Allah Milletimize Alparslan Türkeş gibi daha çok insanlar yetiştirmeyi nasip eylesin.”

<http://www.kalgaydergisi.org/index.php?sayfa=dergiicerik&sayi=49&kod=748>

[5] Halimat Bayramuk, 2 Kasım 1943, (Roman), Aktaran: Yılmaz Nevruz, Ötüken Yay., İstanbul-2009.

<http://www.kitapyurdu.com/kitap/default.asp?id=19850>

[6] Ahıska Türkleri’nin dramını yansıtmaya yolunda gayreti, azimle yayınladığı ve <http://www.ahıska.org.tr> adresinden tüm arşivine erişilebilir olan Bizim Ahıska dergisi ile kamuoyunu bu konuda bilinçlendirme çabası nedeniyle Dr. Yunus Zeyrek’i anmak bir hakşinaslık olacaktır. Dergide Ahıska Türkleri’nin sürgünü örneğinde birçok tanıklık dosyası, sürgün öyküsü yayınlanmıştır. Bu belgeler arasında Orhan Uravelli tarafından yayınlanan “Sovyet Resmî Belgelerinde Ahıska Sürgünü” yazısında yer verilen resmî Sovyet belgeleri sürgün gerçeğini bütün çıplaklığı ile sergilemektedir. Bkz:

http://www.ahıska.org.tr/wp_pdf/sayil6/parcali/09_sayil6.pdf
Taryhy makalalar